

FONTEIN EN TEMPEL.

Wat tempelbouw! Hoe tuigt verheven,
Van vroomheid hij en menschenmagt!
Van een belijden, van een streven,
Dat vrede en heil bij God slechts wacht.
Zijn spits wijst naar den hemel; — ja,
Het moede hart zal rust daar vinden,
Maar.... als 't zich hier door Gods genâ
Reeds met den Hemel liet verbinden.

O, statig zijn die trotsche wanden,
Omgeven door der zuilen muur,
Een reuzenwerk van menschenhanden,
Een bouw voor ongemeten duur.
Wie meldt hoe lang daar 's Heeren Woord,
Aan duizenden reeds troost mogt bieden,
Hoe 't duizendmaal op nieuw gehoord,
Altijd des Boozen magt deed vlieden.

Ja, God alleen kan 't hart verheffen
En stillen 't krenkendst van de smart,
O mogt gij, droeve, altoos 't beseffen,
Hem zoekend met uw gansche hart.
Wat strijd en lijden woelt rondom,
Maar wie in God alleen gelooven,
Slaan rustend in zijn heiligdom,
Vol heiligen moed het oog naar boven.

Huis Gods, dat ons Gods Woord doet hooren,
Hoe voegt bij u die waterbron,
Met stralen frisch en tintlend gloren
Als diamant in 't licht der zon.
Zóó, Geest van God, zijt ge ons fontein,
Die laafnis biedt en reinheid tevens;
Uw heilstream maakt de harten rein
En vol van kracht des eeuwgen levens.

Fontein des heils! Trek tot den Heere,
Die ons gekocht heeft met zijn bloed,
Ons heen, dat hart en mond Hem eere,
Dan wordt zelfs 's levenskruis ons zoet;
Dan staart op Hem 't geloovig oog,
En juicht in voorsmaak van 't verblijden,
Dat zijn getrouwen beidt omhoog,
Gods vreugd en vrucht van 't christenlijden.

ANNA.

DE CHRISTELIJKE FAMILIEKRING, VI.

KLEIN ROOKWOOD.

ZESDE HOOFDSTUK.

Na nog eenigen tijd zamen gesproken te hebben, bemerkte Emilie dat hare jonge gast eenigzins bewogen en zenuwachtig begon te worden. „Indien wij te lang achter elkander praten, zult gij niet in staat zijn te eten, drinken of slapen, en gij zult naar huis terugkeeren, nog veel erger dan gij hier gekomen zijt,” zeide zij.

„Ik ben er zeker van, dat ik veel beter naar huis zal terugkeeren,” zeide Ida; „gij zult mij leeren, hoe ik mijn tijd zal doorbrengen, en wat ik doen moet om waarlijk gelukkig te worden.”

„Het is een bevestigd voornemen. Gij zult allerlei vrede bewaren, want men heeft op u vertrouwd! Gij zult spoedig leeren begrijpen wat dat beteekent, hoop ik, en dan zult gij waarlijk gelukkig zijn.”

„Hoe lang zal het wel duren, eer ik dit weet?” zeide Ida, die Emilie zeer ongaarne zag vertrekken.

„Hoe sterker uwe begeerte is om het te leeren kennen, des te eerder zult gij het weten. De ziel van den luiaard begeert, maar heeft niets; gij moet geen luiaard zijn, maar dewijl God zelf het verlangen naar vrede in u gelegd heeft, zoo moet gij tot Hem gaan, (op den eenigen weg dien Hij daartoe aanwijst) om Jezus wil,” zeide Emilie.

„Zal ik dan bekeerd zijn, als ik dat gedaan heb?” vroeg Ida angstig.

„Niemand, die God om hulp aanroept met een oprecht hart en in Jezus' naam, kan onbekeerd zijn, want de bekeering leidt tot God, en is het begin van een nieuw leven,” zeide Emilie, terwijl zij de kamer verliet.

Emilie was zeer getroffen door den ernst van Ida, en dankte den Heer nederig, dat het haar veroorloofd worden zou, die jeugdige pelgrim in haar zoeken naar den hemel behulpzaam te zijn. Zij herinnerde zich wat de oude jufvrouw Monk gezegd had, toen zij zich beklaagde, dat zij zoo uit al haar werk was weggenomen, en nu als het ware in ledigheid nederlag; en levendig gevoelde zij nu de waarheid der opmerking: „dat zij niet zonder reden naar Rookwood gezonden was.”

„Als ik u altijd bij mij had,” zeide Ida tegen het einde van den derden dag van haar verblijf aldaar, „dan zou ik altijd voortgaan met leeren, en ik zou altijd gelukkig zijn. Ik voel mij zoo veilig in uwe nabijheid.”

„Het is toch duidelijk te zien, dat ik niet bepaald noodzakelijk voor u ben, want anders toch zou God in zijne wijsheid ons uit ééne familie hebben doen geboren worden; maar gij hebt groote voorregten, en in plaats van te begeeren hetgeen God u niet gegeven heeft, laat mij u aanraden een goed gebruik te maken van alles wat Hij u wel geschonken heeft,” hernam Emilie.

„O, gij weet nog niet alles; mama en papa zijn er zoo bang voor dat ik godsdienstig zal worden, zij denken dat ik dan zal sterven; daarom durfde ik hun niets van die waakster te zeggen, en ik denk dat het juist dit was, dat Lisette meende, toen zij zeide, dat zij een afgod van mij maakten. Mijn nichtje Rosa stierf aan de tering, en zij was zoo braaf; zij zeide, dat niemand om haar treuren moest, dewijl zij zoo gelukkig was. Zij was bekeerd, ziet gij, en het minste woord dat ik over die

32